

— О, луде цуре! Тата јој обећава да ће је послати на студије, а она — хоће да се уда! И за кога? За дериште неко!

— То није твоја брига! као —...

— Разуми... свет, људе ћеш видети, језике ћеш научити.

— Не требају ми... ни свет, ни људи, ни језици.

— Дакле, — удајеш се!?

— Да! Удајем се! Доста сте ми душу пили! Сећаш ли се још како сам ти припремала састанке? Писма сам носила. Све сте ме чоколадом частили. Шта се мрштиш? Лажем ли можда? Нећу такве љубави! Нећу да крадем пољупце као бонбоне са маминих рафова. Хоћу да се удам — или ћу се убити!

— Убиј се, боље је!

— Ех, то бисте хтели. Нема... Отићи ћу њему!

— Полудела си за човеком, Шуро!

— Полудела? Мислите: само ја? Цела гимназија! Само не смеју да кажу због таквих као што сте ви.

— На кога си се метнула? — проговара, очајна, мајка.

— На кога? На вас сигурно не.

— Слушај! — започе сестра мекшим тоном, — па зар због таквих глупости да се одрекнеш живота у иностранству, па вишег образовања?

— Немам потребе за вишим образовањем. Доста што сам научила, — знам да се земља окреће, — постоје Париз, Америка... — а ни у Софији још нисам била!

— Опамети се, Шуро! Чупаћеш косе једног дана. Пропашћеш.